

מ"ת 21874/08/17 - ר' ז' נגד מדינת ישראל, באמצעות שלוחת תביעות צפוני נצרת

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 21874-08-17 מדינת ישראל נ' ז' (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 333741/2017

בפני כבוד השופט דניאל קירס
המבקש
נגד
המשיבה
מדינת ישראל
באמצעות שלוחת תביעות צפוני נצרת
עו"ד שני ממן
ר' ז' (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד שמואל ברזני

החלטה (הנאשם 1)

1. הנאשם 1 (להלן: **הנאשם**), המואשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, בצוותא עם אביה ואחיה של המתלוננת, מבקש בבקשה זו עיון חוזר בהחלטה לעצרו באיזוק אלקטרוני עד לתום ההליכים נגדו.

2. הסנגור הנכבד טוען כי עדותה של המתלוננת, שהיא עדת התביעה המרכזית "שלא לומר בלעדית", היה בה כדי לשמוט כל בסיס ראיתי לכאורי שהיה קודם לעדותה ובכך לשנות את הבסיס עליו נשענו החלטות קודמות של בית המשפט בתיק המעצרים דנן. לטענת הסנגור, עד כה נקבע ובצדק, כי עדותה של המתלוננת, גם אם נמצאו בה סתירות, די בה להקים ראיות לכאוריות להוכחת האישום המיוחס לנאשם, "שהרי בית המשפט של מעצר אינו נכנס לקביעות מהימנות ביחס לטיבה של העדות".

3. לטענת הסנגור, בעדות המתלוננת בבית המשפט היא העידה כי תלונתה נגד הנאשם באה על מנת לבוא חשבון עמו, על שהביאה לבית הוריה והציג בפניהם ראיות בדבר התנהלותה האישית. כן טוען הסנגור כי באותה עת עמדו על הפרק גירושין בין הנאשם והמתלוננת, והסנגור מפנה לעדות המתלוננת בבית המשפט לפיה מסרה את גרסתה הראשונה במשטרה, לפיה הנאשם תקף אותה, כי היא חששה כי הוא יקח את ילדיהם. הסנגור מפנה לכך שהמתלוננת העידה בבית המשפט באופן חד משמעי כי הנאשם לא תקף אותה באף אחד משני האירועים הנטענים בכתב האישום. באותה נשימה טען הסנגור בדיון בבקשה כי עדותה של המתלוננת בבית המשפט מתיישבת עם שיחתה למוקד 100 בה מסרה "הם תוקפים אותי להרוג אותי בני המשפחה, בעלי דחף ויצא". לטענת הסנגור, עדות זו של המתלוננת אינה עומדת לבדה כתמיכה לגרסת הנאשם לפיה לא נכח במקום בעת תקיפת המתלוננת מושא כתב האישום; לטענת הסנגור השוטר אסף סלומון אישור בעדותו כי בין מועד התלונה למוקד 100 של והגעת השוטרים אל המתלוננת חלפו דקות ארוכות מאוד, מעל חצי שעה בוודאות. נטען כי השוטר אישר כי נעשו ניסיונות מטעם בני משפחתה למנוע את תלונת המתלוננת ועדותה נגד הנאשמים האחרים, אביה ואחיה אשר תקפו אותה. נטען כי הנאשם כלל לא היה במקום

ולא נטל חלק בניסיון הדחת המתלוננת או בניסיון למנוע איסופה לתחנת המשטרה בידי השוטרים.

4. לטענת הסנגור הוצגו ראיות בפני המתלוננת לפיהן הנאשם כבר היה מצוי בכפר אחר - בכפר מוקייבלה - עם רכבו ועם שני ילדיו בשעה 19.21, כאשר הדיווח הראשון על אלימות מפי המתלוננת התרחש בשעה 19.24. לטענת הסנגור, המדובר באליבי (פרוטוקול 23.4.2018 ע' 62 ש' 11). לטענת הסנגור, המתלוננת אישרה בעדותה בבית המשפט כי תמונות הרכב של הנאשם במוקייבלה שהוצגו בפניה אמת, והנאשם עזב את מקום האירוע מוקדם הרבה יותר. הסנגור מפנה לעדות המתלוננת לפיה "אכן אני יודעת שהוא היה שם מכיוון שהייתה לי הזדמנות, חייגתי אליו הוא היה במוקייבלה כבר".

5. הסנגור טען בדיון ביום 23.4.2018, תחילה, כי בתפנית פתאומית המאשימה ויתרה על עדותם של שני הנאשמים האחרים, אביה ואחיה של המתלוננת, כי המאשימה מבינה שגרסתם תומכת בגרסת הנאשם (ע' 62 ש' 21).

6. לאור אלה, המהווים לטענת הסנגור "התפתחות דרמטית", חל לטענתו כרסום משמעותי של הראיות הלכאוריות נגד הנאשם וזאת, כאשר נקבע עוד טרם ההתפתחות, הן בידי בית משפט השלום הן בידי בית המשפט המחוזי בתיק המעצרים, כי קיימות חולשות בראיות לכאורה נגדו. לטענת הסנגור, נותרו שלושה עדי תביעה שטרם העידו, שאין להם כל עדות ישירה על האירועים, ואין בגרסתם הלכאורית כדי לתמוך בגרסה לפיה הנאשם תקף את המתלוננת. הסנגור טען בדיון בבקשה כי המאשימה ויתרה על עדותה של חוקרת הילדים והסנגור ביקש לזמנו מטעם ההגנה; הסנגור הודיע כי הוא מסכים כי דו"ח החוקרת וכן עדות האח הנוסף כארם יוגשו לבית המשפט כפי שהם, שכן לשיטתו שניהם תומכים בגרסת הנאשם (ע' 63 ש' 7-8).

7. "על מנת שתתקבל טענה של כרסום בחומר הראיות באופן המצדיק עיון חוזר בהחלטה, יש צורך בהוכחת שינוי דרמטי במערכת ראיות התביעה, ולא בשינוי של מה בכך (ראו בש"פ 7827/17 סוסן נ' מדינת ישראל, פס"ד 4 (15.11.2017); בהקשר של חזרתה של מתלוננת מתלונה נגד בן זוגה בגין תקיפה הגורמת חבלה ראו עמ"ת (מרכז) 32579-11-9 טובי נ' מדינת ישראל (6.12.2009)). אינני סבור כי חל שינוי דרמטי בתיק העיקרי. גרסתה של המתלוננת, אשר הגיעה לתחנת המשטרה כאשר היא חבולה בצורה קשה, מסרה כי היא נתקפה בידי הנאשם וכן בידי הנאשמים האחרים בתיק, אביה ואחיה; אולם כבר בשלב חקירת המשטרה היא ביקשה לבטל את התלונה וטענה כי אף אחד לא הרביץ לה (ראו הודעתה מיום 7.8.2017 בשעה 11:18, גיליון 1 ש' 14) וכי היא נפלה במדרגות (שם, גיליון 2 ש' 25-26). אלו היו הנסיבות שבהן נקבע, בשתי ערכאות, כי קיימות ראיות לכאורה להרשעת הנאשם שבפני בעבירות המיוחדות לו (ראו עמ"ת 38354-08-17 מדינת ישראל (20.8.2017) ע' 5). המתלוננת אכן העידה בתיק העיקרי כי הנאשם לא תקף אותה (ת"פ (שלום נצ') 21912-08-17 מדינת ישראל נ' זיאדאת (עציר), פרוטוקול 26.3.2018 ע' 52 ש' 7). אולם זו אינה העדות הקבילה היחידה של המתלוננת בפני בית המשפט בתיק העיקרי. המתלוננת הוכרזה כעדה עיונת והודעותיה במשטרה הוגשו כראיות, לרבות גרסתה הראשונה מיום 29.7.2017 (שם, ע' 39 ש' 5). כלומר, גם גרסתה הראשונה של המתלוננת לפיה הנאשם תקף אותה, ולא רק עדותה בבית המשפט, מהווה כיום "ראיה של ממש" ולא אך ראיה-לכאורה.

8. הסנגור טוען כאמור כי עדות המתלוננת בבית המשפט, לפיה התלוננה על הנאשם על מנת לבוא חשבון עמו

על הצגת ראיות בפני בני משפחתה על התנהלותה האישית, וכן כי חששה שהוא ייקח את ילדיהם, מהווה התפתחות דרמטית. לא מצאתי בעדות המתלוננת בבית המשפט בענין מניע בנוגע לגירושין וילדי הזוג התפתחות דרמטית. כבר בהודעתה במשטרה ביום 7.8.2017 מסרה המתלוננת כי היא בכתה בשיחה למוקד 100 ובניידת בדרך למשטרה "בגלל הילדים, אני רוצה להתגרש ולא נתנו לי להתגרש..." (שם, גיליון 1 ש' 17).

9. אינני מקבל את טענת הסנגור לפיה המתלוננת העידה בבית המשפט כי התלוננה נגד הנאשם כי היא רצתה להתנקם בו על כך שהראה למשפחתה ראיות בדבר התנהלותה האישית. לא מצאתי בעדותה בבית המשפט אמירה כזו. המתלוננת מסרה בחקירתה בבית המשפט בידי ב"כ המאשימה כי היא רצתה להתלונן על שלושת הנאשמים ולשים אותם בכלא בגלל שהמשפחה שלה נותנת לנאשם את הילדים (ע' 43 ש' 14-15), ובחקירתה בידי הסנגור העידה כי בשלב מסוים במסגרת חקירת המשטרה היא ביטלה את התלונה נגד אחיה ואביה ולא נגד הנאשם, כי היא רצתה קצת חופש ממנו (ע' 50 ש' 29-33).

10. באישור המתלוננת בבית המשפט לפיו עוד לפני שהתקשרה למוקד 100 הנאשם היה כבר בכפר אחר, אין משום כרסום הראיות לכאורה נגד הנאשם. בשלב החקירה, עוד לפני שהחלה לחזור בה מתלוננותה, מסרה המתלוננת כי היא התקשרה למשטרה לאחר סיום התקיפה, באמצעות טלפון קטן בתיקה, אותו הביאה לה גיסתה מרכבה לאחר שאחיה נעל אותה בחדר ילדיו (ת/15, גיליון 3 ש' 12 - גיליון 4 ש' 18). הסנגור מבקש לפרש את עדותה של המתלוננת לפיה התקשרה למשטרה לאחר כשעה כאשר "היתה לי הזדמנות" (התיק העיקרי, פרוטוקול 26.3.3028, ע' 46 ש' 8) כבסיס לטענה שמשפחתה השתמשה בזמן מאז לכתו של הנאשם כדי להדיח אותה להפליל את הנאשם. התיזה לפיה משפחת המתלוננת הדיחה אותה לייחס את התקיפה של בני משפחתה לנאשם נתקלת בקושי, נוכח העובדה שתחילה הפלילה המתלוננת גם את אביה וגם את אחיה. אולם מעבר לכך, המתלוננת עצמה הסבירה בעדותה את כוונתה בענין "הזדמנות", אשר תואמת את גרסתה הנזכרת שלפני ביטול תלונתה: "קודם לא יכולתי להתקשר כי היו שם כולם. אח"כ הייתי בחדר לבד ואז התקשרתי" (שם, ע' 47 ש' 5-6).

11. כאן המקום להוסיף, כי העדים והראיות האחרים, להם, לטענת הסנגור, אין כדי להוסיף לראיות נגד הנאשם, ממקמים את הנאשם בבית בזמן שהמתלוננת נפצעה. על-פי דו"ח חוקרת הילדים שמסכים הסנגור שיוגש כראיה, בנו של הנאשם, אמנם טוען כי רק סבו הכה את המתלוננת, אך הוא ממקם את הנאשם בחצר הבית בזמן התקיפה עצמה ("אבא היה בחצר מדבר בטלפון, אני הייתי לידו, הוא לא שמע אותה צועקת כי היה עסוק בטלפון" (שם, ע' 3). הנאשם 2, אביה, מיקם אף הוא את הנאשם בבית בזמן פציעת המתלוננת (הוא טען, לפני שהודה שתקף אותה, כי היא נפלה במדרגות: "ראפת [הנאשם] אמר לי שיש לו בעיות עם הבת שלי"] כי היא בוגדת ואני אמרתי לו שילך לבית שלו יומיים שלושה ונקרא לו נשב ונדבר, כי אני לא בטוח במה שהוא אמר, ורוד [המתלוננת] רדפה אחריו כי היא רצתה לקחת ממנו את המפתחות של הג'יפ, והיא התדרדרה במדרגות וזה מה שהיה" (הודעתו של אחמד אסעד מיום 1.8.2017 בשעה 19:57 גיליון 2 ש' 8-10). הסנגור לא דייק בטענתו בתחילת הדיון בבקשה שבפני לפיה המאשימה ויתרה על עדותם של הנאשמים האחרים; המאשימה דווקא ביקשה להעידם ובית המשפט דחה את הבקשה (התיק העיקרי, פרוטוקול דיון 18.1.2018, ע' 15); הסנגור תיקן עצמו בתשובה לטיעון המאשימה בבקשה לפני (פרוטוקול בתיק זה, ע' 22-23). כאמור בכוונת הנאשם להעיד את הנאשמים האחרים; כאשר יעיד הנאשם 2, הודעתו הנזכרת עשויה להיות מוגשת כראיה באמצעותו בחקירה מטעם המאשימה.

12. בהליכי המעצר בתיק זה כבר עמד בית המשפט, מספר פעמים בשתי ערכאות, על כך שישנן חולשות בראיות-לכאורה נגד הנאשם, וקבע, כי מדובר בראיות-לכאורה העומדות ברף הדרוש לעילת מעצר. בית המשפט קבע - נוכח ראיות-לכאורה אלה על קשייהן, וכן בהתחשב במכלול השיקולים, לרבות אלה שהזכיר הנאשם שוב בדיון בבקשה זו (העונשים שקיבלו הנאשמים האחרים בתיק, טענותיו של הנאשם בענין ההרס לעסקו מתנאי המעצר ומהאסרטיביות והמהלכים של המתלוננת מאז המעצר וכיוצ"ב) אשר כבר באו לידי ביטוי במלאכת האיזון בין השיקולים השונים שעל הכף, כי נקודת האיזון היא במעצר בפיקוח אלקטרוני, ללא אפשרות שהנאשם ייצא לעבודה שהיא נסיעה בכבישי הארץ במשך שעות רבות ביום (ראו ההחלטה בתיק זה מיום 12.3.2018). אף לדברי הסנגור המצוטטים לעיל, בית המשפט עשה כן בצדק. עדותה של המתלוננת בבית המשפט, בה דבקה בגרסת החזרה מהתלונה נגד כל הנאשמים, אותה היא העלתה כבר בחקירת המשטרה, אינה בבחינת התפתחות דרמטית. המותב הנכבד בתיק העיקרי יבחן בבוא העת אלו מגרסאות המתלוננת יש לקבל, אם בכלל, ויקבע לאור מכלול הראיות בתיק האם המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר שהנאשם ביצע את המיוחס לו. אולם כרסום של ממש בתמונה הראייתית נגד הנאשם שבפני, כפי שהייתה בעת הגשת כתב האישום, אין. הסנגור טען ובצדק, כי משסיימה להעיד המתלוננת אין חשש לשיבוש הליכי המשפט; אולם עילת המעצר שבגינה לא הוחלט עד כה על הקלה נוספת בתנאי החלופה של הנאשם היא, מסוכנתו כלפיה ולא חשש לשיבוש הליכי משפט (ראו ההחלטה מיום 12.3.2018, ההחלטה מיום 17.9.2017 ע' 8 ש' 6-7).

13. הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ח, 02 מאי 2018, במעמד הנוכחים.

דניאל קירס, שופט